

S. K. TIMOŠENKO

JOHTAJAA TAPAAMASSA

Vuonna 1920, kun oli lyöty Denikin ja Mahnon rosvojoukot Ukrainassa, Ensimmäisen Ratsuarmeijan kommunisti-sotilaat valitsivat toverit Vorošilovin ja Budjonnyin sekä minut edustajakseen VSFNT:n Neuvostojen VIII edustajakokoukseen.

Matkustimme Moskovaan innostuneina. Teki mieli mahdollisimman pian nähdä Vladimir Iljitš ja kuulla hänen puheensa.

Näimme Vladimir Iljitšin Suuressa teatterissa, missä edustajakokous avattiin. On vaikea kuvata nyt niitä tunteita, mielenliikutusta ja iloa, jotka valtasivat meidät, kun hän tuli saliin.

Tuhannet silmät kohdistuivat Iljitšiin. Jokainen tahtoi painaa ainiaaksi mieleensä kalliin johtajan kuvan. Edustajat tervehtivät suurta Leniniä seisten, valtavin suosionosoituksin ja „hurraa” huudoin.

Neuvostojen VIII edustajakokouksessa Lenin teki toimintaselostuksen hallituksen työstä.

Edustajat kuuntelivat hänen selostustaan suurella mielenkiinnolla ja rakkaudella. Leninin sanat painuivat syvästi mieleemme ja sydämeemme.

Muistan kun edustajakokous oli päättänyt työnsä ja edustajat alkoivat poistua Suuresta teatterista, luokseni tuli Kliment Jefremovitš ja sanoi, että meitä pyydetään päivälliselle V. I. Leninin luo.

Olin niin kovasti jännittynyt, etten ollut tuntenut sellaista olotilaa kiivaimpien taistelujenkaan edellä. En osannut kuvitella, kuinka sitä voi mennä päivälliselle johtajan luo.

Kliment Jefremovitš hoputti lähtemään. Auto odotti jo portilla. Oli kiiruhdettava. Menimme ulos ja ajoimme Kremliin. Moskovan pakkassäähän olin huonosti puettu. Avonainen auto kiiti kovaa vauhtia ja tuuli puhalsi vihlovasti. Mutta minulla oli kuuma — ajatus Vladimir Iljitš Leninin tapaamisesta jännitti niin kovasti.

Meidät päästettiin Kremliin esteettömästi. Perillä kävi selville, että päivällinen olikin Mihail Ivanovitš Kalininin luona eikä Vladimir Iljitšin luona.

Nousimme kolmanteen kerrokseen. Kuljimme käytävää pitkin ja jouduimme pienehköön huoneeseen. Sisällä meitä vastaan tulivat toverit Lenin, Kalinin, Stalin, Frunze ja Ordžonikidze.

Kättelimme toisiamme.

Vladimir Iljitš Lenin meni Budjonnyin luo ja kysyi: „Kuinka voitte?”

Semjon Mihailovitš vastasi hermostuksissaan: „Jumalan kiitos, siinähan se menee”.

Vladimir Iljitš hymyili lämpimästi ja rohkaisevasti ja kääntyen meidän toisten puoleen sanoi: „Se on ymmärrettävä tietinkin, että hyvin”.

Sitten hän asteli huoneessa, heitti meihin nopean katseen ja sanoi Mihail Ivanovitš Kalininille: „Tänään vieraanamme on ratsuarmeijalaisia — Punaisen Armeijan parhaita poikia. He eivät ole tottuneet kuluttamaan aikaa turhaan. Käydäänpä ateriaan käsiksi”.

Vladimir Iljitš otti Kliment Jefremovitšia ja minua käsivarresta ja vei istumaan viereensä. Vorošilovin ja Budjonnyin väliin istui Stalin ja vastapäätä Kalinin, Frunze ja Ordžonikidze.

Ruokapöydän ääressä Vladimir Iljitš kysyi aivan ensiksi: „Niin, mitä kuuluu armeijaan, kuinka ovat asiat, millainen mieliala on sotajoukoissa, miten te muodostatte joukko-osastojanne?”

Leninin kysymyksiin vastasi Kliment Jefremovitš Vorošilov.

Semjon Mihailovitš Budjonnyi yhtyi vähitellen keskusteluun ja sitten myös minä. Arkailuni oli kohta tipotiessään.

Vladimir Iljitš kyseli minulta mainioista sotapojistamme. Sanoin hänelle, että sotamiehemme olivat usein antaneet oikeita neuvoja vaikeiden taistelutehtävien ratkaisemiseksi. Nämä sanat olivat erikoisesti mieleen Vladimir Iljitšille. Hän sanoi: „Juuri niin, nojautukaa heihin, he antavat aina hyvän neuvon. Pääasia on olla aina sotamiesten, joukkojen keskuudessa”.

Vladimir Iljitš oli hetkisen vaiti ja sitten kysyi: „Entä onko ollut tapauksia, että sotamiehet eivät ole totelleet teitä? Eivät ole esimerkiksi halunneet lähteä hyökkäykseen?”

Vastasin Vladimir Iljitšille, etten tunne sellaisia tapauksia. Sanoin, että ellei komentaja olisi antanut hyökkäyskäskyä, niin sotamiehet olisivat omintakeisesti rynnänneet vihollisen kimppeen jättäen sellaisen komentajan laahustamaan jäljessä.

Kaikki nauroivat.

V. I. Lenin puristi kättäni: „Hyvä on, että meidän sotamiehemme menevät itse vihollista vastaan. Sellaisia ominaisuuksia ei ole yhdelläkään imperialistisella armeijalla”.

Kun puhe siirtyi siihen, mitä Ensimmäinen Ratsuarmeija voi saada aikaan, jos sitä käytetään oikein, niin Vorošilov, Frunze, Ordžonikidze ja Budjonnyi arvostivat korkealle Ensimmäisen Ratsuarmeijan taistelukyvyyn, sillä se oli menestyksellisesti lyönyt Denikinin sotajoukot. He vakuuttivat Leninille, että Ensimmäinen Ratsuarmeija on pelottava voima ja se on valmis hetkellä millä hyvänsä murskaamaan vihollisen.

Muistan, että Vladimir Iljitš varoitti, ettemme vain pysähtyisi saavutettuihin tuloksiin, ja kehotti kohottamaan edelleenkin sotilaskuria sekä suorittamaan poliittista kasvatustyötä sotamiesten ja komentajien keskuudessa.

Päivällinen päättyi. Toveri Lenin hyvästeli lämpimästi meitä ja sanoi: „Kun tulette Moskovaan, niin tulkaa heti meille. Olemme aina iloisia tulostanne. Tulkaa ehdottomasti meille. Jos tarvitsette jotain, niin autamme”.

Lähdimme pois. Matkalla hotelliin toveri Vorošilov kysyi: „Minkä vaikutelman saitte tapaamisesta, toveri Timošenko?”

Vastasin, että minua hämmästytti Leninin koruttomuus ja sydämellisyys, kun hän keskusteli kanssamme.

Yöllä en saanut unta pitkään aikaan. Mieleeni palasi yhä uudelleen keskustelu Leninin kanssa, hänen eleensä, kasvonilmeensä, äänensä ja liikkeensä.

Siitä ajasta on kulunut jo yli kolmenkymmenen viiden vuoden, mutta Vladimir Iljitš on aina mielessäni elävänä ja unohtumattomana.

